

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119202870
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119202870.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. R. XX, XXX XX J., právne zastúpená advokátom JUDr. Vladimír Sidor, so sídlom Železničná 4/ A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému U. B. J., I., so sídlom Q. XXXX/XXX, XXX XX H., O.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom 1. Mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 14Csp/35/2019-69 zo dňa 28. februára 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a III..

II. Žalovanému priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 50 EUR, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej istiny s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 10.06.2013, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobou doručenu dňa 07.02.2019 žalobkyňa žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 200,- Eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia. V rámci odôvodnenia žaloby žalobkyňa poukázala na to, že v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 25Csp/136/2017 bola úspešná v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko úverová zmluva neobsahovala všetky obligatórne zákonné náležitosti, preto bol úver bezúročný a bez poplatkov. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/101/2018. V súvislosti s výškou nároku poukázala na rozhodnutia iných súdov, z ktorých vyplýva, že táto súvisí s výškou úveru, morálnou a majetkovou ujmom, ako aj skutočnosťou, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa

svojich práv na súde. Žalovaný v rámci písomného vyjadrenia k žalobe uviedol, že žalobkyni žiadna ujma nevznikla, naopak získala najvýhodnejší úver, aký by jej neposkytla žiadna banka, a v pôvodnom konaní si neuplatňovala ochranu pred porušením jej práv, ale výhodu zo zmluvy, teda, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na to, že prípadným priznaním zadosťučinenia, by došlo k jeho duplicitnému sankcionovaniu, čo by spôsobilo nerovnováhu v jeho neprospech, a zároveň by to podporilo špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorí by mali nielen úver bez úrokov a poplatkov, ale za poskytnutie úveru by sa im ešte platilo. Žalovaný preto navrhol žalobu zamietnuť a poukázal aj na to, že ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za plnenie svojich záväzkov a ešte im priznať primerané finančné zadosťučinenie.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že citované ustanovenie zákona č. 250/2007 Z. z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa žalobkyňa aktívne v pôvodnom konaní domáhala svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp., či svoje práva uplatnila v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017. V konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 25Csp/136/2017 súd právne uzavrel, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a preto priznal žalobkyni bezdôvodné obohatenie, ktoré predstavuje sumu, ktorú zaplatila nad sumu poskytnutého úveru. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú Občiansky zákonník, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

5. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie nemožno vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu považoval výšku priznaného finančného zadosťučinenia za primeranú s tým, že priznaním tejto sumy bude podľa jeho názoru naplnený aj účel predmetného ustanovenia z hľadiska odškodnenia žalobkyne z titulu jej zadosťučinenia, a zároveň je naplnená aj jeho výchovná funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vyplývať tak, aby v budúcnosti v zmluvách jednoznačne uvádzal všetky obligatórne zákonné náležitosti. Sumu vo výške 50,- Eur považoval za primeranú aj s ohľadom na skutočnosť, že už v pôvodnom konaní bol žalovaný sankcionovaný tým, že úver bol určený za bezúročný a bez poplatkov a mal teda nárok iba na vrátenie poskytnutej istiny bez akéhokoľvek zisku, pričom finančné zadosťučinenie má byť skutočne primerané. Mal za to, že určená výška odzrkadľuje všetky vyššie uvedené kritériá. V prevyšujúcej časti, preto žalobu zamietol.

6. O trovách konania rozhodol tak, že rozhodnutie v danom prípade záviselo od úvahy súdu, preto priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, avšak iba z priznanej istiny vo výške 50,- Eur.

7. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku II.. Odvolanie právne odôvodnila § 365 ods. 1 písm. d), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Úvodom sa stotožnila so záverom súdu, keď mal za preukázanú existenciu uplatneného nároku. Následne sa mal súd vysporiadať s výškou primeraného finančného zadosťučinenia, pričom

túto nie je možné vypočítať ako napr. výšku škody alebo bezdôvodného obohatenia. Výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, pričom súd musí vziať do úvahy všetky relevantné okolnosti, ako aj satisfakčnú a sankčnú funkciu zadosťučinenia, a poukázala v tomto smere aj na iné rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Namietala, že súd prvej inštancie nevezal do úvahy iné okolnosti, iba všeobecne uviedol, že vzhľadom na okolnosti považuje výšku zadosťučinenia za primeranú. Rozhodnutie je preto nutné označiť za nepreskúmateľné, pretože iba na základe všeobecných fráz a neurčitých hypotéz nie je možné určiť, na základe čoho dospel súd prvej inštancie k primeranosti finančného zadosťučinenia. Nepreskúmateľnosť pritom zakladá inú vadu konania, ako naplnenie odvolacieho dôvodu. Ďalej uviedla, že síce v pôvodnom konaní bol žalovaný sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, avšak táto skutočnosť nemôže ísť na vrub žalobkyne, ani pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Uvedený stav zapríčinil výlučne žalovaný tým, že sa snažil oklamať spotrebiteľa o podmienkach úveru, pričom zmluvu vyhodnotil v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Táto skutočnosť preto nemôže mať vplyv na rozsah primeraného finančného zadosťučinenia. Záver súdu prvej inštancie je tak nesprávny, pretože ak by úver nebol bezúročný a bez poplatkov, tak by súdy žalovaného nezaviazali na vydanie bezdôvodného obohatenia a nikdy by jej nevznikol nárok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Ak by určenie bezúročnosti úveru malo byť dôvodom na priznanie nižšej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, nebudú spotrebiteľia motivovaní k uplatňovaniu ich nárokov a na druhej strane dodávateľov neodradí od používania nečestných praktík voči spotrebiteľom, pričom podobne sa vyjadril aj Krajský súd v Prešove v konaní sp. zn. 3Co/40/2014. Opätovne preto poukázala na okolnosti, od ktorých odvíjala výšku primeraného finančného zadosťučinenia - intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku nedôvodne požadovanej sumy, dĺžku trvania závadného stavu, objektívne okolnosti spôsobilé vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote, neochota žalovaného mimosúdne sa dohodnúť, sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia a výlučné zavinenie žalovaného. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť, aby jej zaplatil sumu 150,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že je nevyhnutné uvedomiť si, že je to práve žalobkyňa, ktorá si o poskytnutie úveru žiadala, s výškou úveru bola oboznámená a taktiež si bola vedomá, že berie spotrebiteľský úver z ktorého si uplatňoval poplatky a úroky, a rovnako bola oboznámená s výslednou sumou, ktorú mala na základe uzatvorenej zmluvy uhradiť. Z uvedeného dôvodu mu nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky. Poukázal na to, že sumu požadovanú žalobkyňou uhradil, nedošlo však k žiadnemu deklarovaniu porušovania práv alebo povinností ním alebo súdom. Namietal, že žalobkyňa v konaní doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázala, v čom pociťovala porušenie svojich práv, aké to malo pre ňu dôsledky a v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia v hodnote 200,- Eur. Poukázal na to, že žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka alebo inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastáva názor, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nie je správne aplikovaný. Pokiaľ súd v predchádzajúcom konaní vyhodnotil zmluvu ako bezúročnú a bezpoplatkovú, žalobkyňa mohla vzniknúť potencionálne len ujma za zaplatené úroky, avšak táto bola už nahradená plnením na základe rozsudku. Iná ujma žalobkyne nevznikla, táto ju v žalobe neuviedla a ani inak nešpecifikovala. Poukázal na to, že primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľov. Priznanú sumu vo výške 50,- Eur považuje za primeranú a dostačujúcu. Pokiaľ by mal žalobkyňa zaplatiť ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 150,- Eur, dostal by sa sám do pozície, že by žalobkyňa neposkytol úver, ale takmer dar. Uviedol, že ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia.

9. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že jeho vyjadrenie považuje za zmätočné, pretože prednáša svoje úvahy o tom, že k porušeniu práv spotrebiteľa ani nemohlo dôjsť. Tento záver je pritom absurdný, lebo konajúci súd uplatnenému nároku čo do základu vyhovel, teda porušenie práv mal za preukázané. Uviedla, že je pomerne prekvapivé, že subjekt, ktorý podniká v oblasti spotrebiteľských úverov nevie, k akému porušeniu práv dochádza. Keďže žalovaný nevyhotovil zmluvu, ktorá by bola v

súlade so zákonom, logicky tak porušil jej práva - právo na riadne, úplné, presné a včasné informácie o poskytovanom produkte. Poukázala na to, že v danom prípade ide o nárok odlišný od zadosťučinenia podľa § 11 Občianskeho zákonníka, preto nemusí dôjsť k zásahu do takých práv spotrebiteľa, aké sa priznávajú každej fyzickej osobe bez ohľadu na jej postavenie. Porušenie práv, ktoré žalobkyňa demonštratívne uviedla v podanom vyjadrení, zakladá nárok na primerané finančné zadosťučinenie, a to aj bez toho, aby súd vo výroku toto porušenie vyslovil. Žiadne iné podmienky pre priznanie nároku zákon nevyžaduje. To isté platí aj v prípade, ak vznikne spotrebiteľovi ujma napríklad v oblasti súkromného a rodinného života. Z uvedených dôvodov argumentácia žalovaného je celkom bezpredmetná. Pre úplnosť uviedla, že žalovaný už zaplatil sumu 50,- Eur na ktorú bol zaviazaný titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Za bezpredmetnú označila aj argumentáciu žalovaného o poskytnutí výhody spotrebiteľovi, a teda ním vyhotovenú zmluvu v rozpore so zákonom považuje vlastne za výhodu pre spotrebiteľa, ktorý tak získal bezúročný úver. Opätovne v tomto prípade poukázala už na spomínané rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, a uviedla aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach. Uviedla, že vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré opísala vo svojich podaniach a ktoré vyplývajú zo skutkového stavu, je suma 200,- Eur primeraná. V tejto súvislosti preto nemožno hovoriť ani o bezbrehej ochrane spotrebiteľa, pretože ide o zákonný nárok. Tvrdenia a procesnú obranu žalovaného považovala za účelovú. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia považuje za nutné, pretože určenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový nie je dostačujúce na odradenie dodávateľov, o čom svedčí množstvo súdnych rozhodnutí. Žiadala, aby odvolací súd vyhovel podanému odvolaniu v celom rozsahu.

10. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietanou nepreskúmateľnosťou, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. Žalovaná namietala nepreskúmateľnosť rozsudku, čo podľa nej zakladá inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej novej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozhodnutia rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že nedošlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

17. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

18. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

19. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobkyni mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodit', že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

21. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie vydania bezdôvodného obohatenia. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú teda formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodit' záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať

finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je potom možné považovať konanie žalobkyne, ktorá po zaviazaní žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnila aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie za neodôvodnené.

22. Sporným v predmetnom prípade bola výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi. Žalovaný súhlasil s priznanou sumou 50,- Eur, avšak žalobkyňa podaným odvolaním žiadala zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznať jej celú žalobou požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia, t.j. 200,- Eur. Odvolací súd sa preto zaoberal preskúmaním, či zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti súdom prvej inštancie bolo dôvodné a správne.

23. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pričom to bol práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobkyňi na podpis formulárovú zmluvu, ktorá neobsahovala všetky obligatórne náležitosti požadované zákonom, ako to bolo konštatované v rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. 25Csp/136/2017, ktoré bolo potvrdené aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/101/2018. Je teda zrejmé, že žalovaný požadoval od žalobkyne plnenie zo zmluvy, ktorá nebola v súlade so zákonom, čím sa bezdôvodne obohatil. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť žalobkyňi ako spotrebiteľovi ujmu. Žalobkyňa ako spotrebiteľka tak na uzatvorenú zmluvu zaplatila žalovanému viac a v prípade, aj by sa v základnom konaní nedomáhala vydania bezdôvodného obohatenia, bola by ukrátená o uvedenú sumu, ktorú na poskytnutý úver preplatila. Uvedené skutočnosti tak v konečnom dôsledku mali za následok to, že žalobkyňa bola v základnom konaní úspešná a ďalej sa mohla samostatnou žalobou domáhať aj práva na primerané finančné zadosťučinenie. Na strane druhej žalobkyňa však v podanej žalobe a ani v priebehu prvoinštančného konania netvrdila a ani nepreukázala vznik takej ujmy (najmä psychickej), resp. takú intenzitu spôsobenej ujmy, ktorá by bola spojená so správaním samotného žalovaného v súvislosti s domáhaním sa vymoženia plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa poukázala iba na skutočnosť existencie právoplatného rozsudku v základnom konaní a na okolnosti podania žaloby.

24. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti má aj odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadosťučinenia v sume 50,- Eur zo žalobkyňou požadovanej sumy 200,- Eur je primeraná, zohľadňuje všetky okolnosti a osobitosti predmetného prípadu a vo vzťahu k žalovanému bude pôsobiť dostatočne odradzujúco, pričom na strane žalobkyne nebude plniť funkciu finančného obohatenia, či majetkovej škody.

25. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde a nepreukázanie inej závažnejšej ujmy na strane žalobkyne, zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti, t.j. v časti o zaplatenie 150,- Eur bolo správne a odvolanie žalobkyne nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodné.

26. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. v napadnutom výroku II. a v súvisiacom výroku III. ako vecne správny potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalobkyňi v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).